בסוד שיח

שאול שיץ

גם המנהיגות היהודית שותקת

כמה מחברי הסובים העירו לי כי מצאו במאמרי על הסכנה האיראנית (ראו אדר באמצע השבוע) גילוים של היסטריה. השבתי להם: מוזרה באשמה.

היה מבין הגנרלים שלנו שדיבר בימים הראשונים של מלחמת יום הכיפורים על "חודען בית שלישי". וזה כאשר על־פי מידעומי העיתונות בחו"ל, יש לישראל נשק גרעיני וטילים ארוכי טווח לשאת אותם. מסתבר שלא תמיד ניתן להשתמש בשק מהסוג הזה, ובמלחמת לבנון השניה למדנו כי עם חתרכות פח מדיניות בתוספת נפץ קונבנציונלי, אפשר להתרייד מזה עם נשק אסטרטגי על הברכיים ואין הרבה מה לעשות.

הבעיה עם איראן היא שנשיאה, מחמוד אחמדינג'אד, הצהיר ומצהיר בגלוי בכוונותיו לעתו. יזה מה שחשוב. כי עד ניו נשואות להשמדתה של מדינת ישראל. והוא אכן פרע בכיוון זה. איראן, בידוע, מחפשת את החיזבאללה בנשק מתוחכם ובכסף רב ומאמצת את הטרוריסטים הללו. יזהו הכסף הקטן.

איראן מתקדמת בצעדי ענק ליצור מצבר גרעיני ישן מדינות, בניהן יוסיה. שעוזרות לה תמורת כסף, יגם מסיבות אידיאולוגיות (אנטישמיות), לממש את החלום הזה.

כאשר מדובר במצבת אסון - לא יהיה כאן מי שיתבע לאחריה את הקמתה של ועדת חקירה ממלכתית. ולא יש לו מי שיבדוק מדוע ישראל לא נקטה בצעדים הנכונים הראשונים לקדם את פני הרעה.

עברנו את השואה האיומה. שישה מיליוני יהודים, רבותי. הושמדו בדור הזה. לא בתקופת האינקוויזיציה. בדור הזה, ונראה כי לא למדנו כלום.

עברתי באחרונה על המכתבים ששלח הרה"ג מיכאל ברייסמנדל לשוויץ ב־1944 ומתייחסים להשמדת יהודי הונגריה (והמכתבים המקוריים נמצאו בארכיון העבודה, בעיבונו של נתן ברוור־שוואלב). במכתבים האלי. ביקש הרה"ג לחדיק את כל העולם לנעשה בהונגריה, אך סיראותיו המזעזעות נשארו, למעשה, ללא מענה רציני (בת ה' בבת ב'

נשאלת השאלה: איפה כל המנהיגות היהודית בארצות הבריית ובאירופה שתעיים קולה בכל הישמעון בכל הפוליטיקאים והממשלות, ותגייס את דעת הקהל, עד כמה שניתן לגייסה, נגד הסידרוך של אחמדינג'אד? על מי סומכים כי הכנפיים הללו מכסף ומכבדה? על נ'דב' כושי?

נכון לדגע זה, איראן מתעדרת את ארצות הברית ייא נראית כמי שמתרגשת מהסנקציות שמכאיים ייהיטיל עליה. ייאמר באופן הברור ביותר: איריפר בחלקה הגדיר ישאיראן איתה איריפה של תקופת השואה', ואין היא ייצר כלל ייהתעמת עם איראן בגלל ישראל היהודית, ומה שנעשה עד כה הוא מס שפתיים בלבד. את קולו של "חבם הקדוש" שמעיתם יכי ניתן לבטוח בגבל קוסי אנאן (זה שאשם ברציחת הטוניית בראנדה)?

דעת הקהל בארצות הברית יסלה יפרי דעת קהל ביבי שת אחרת ולא ייהיתי מוותר על מילייתי האוונגיליסטים באר צות הברית יידידי ישראל בכל מקומות יימצאם

איראן רצוייה בביידוד ובקור רוח כי היא פועלת להשמדת ישראל. ולא קמו (לפחות) המוני הרבנים בארצות הברית וכאר יופר. ואיפה כל הבנים של ניצולי השואה? האם הם סומכים על עמדי מרץ שאת נדוליהו ראינו במלחמת לבנון השניה? ותיי בקשפעתה של הישרד יולי תמיד. יחשוש להגדיות על צעד צבאי כלשהו שידיה בו כדי לפגוע באזרחים חפים מפשע בסהון?

כדאי שנרשום לפנינו ששום אישיות אקדמית בעלת שר עור קומה במערב, לא הביעה מחאה על דברי אחמדינג'אד (שום איש רוח במערב לא צייין אל מול הקריאה למחוק את מדינת ישראל.

אנא, בל נשב בחיבוק ידיים מדובר במסוף אפיתי. הסי

"החלבן" היה מזהיר

מזה ארבע שנים, ואולי אפילו קצת יותר, שמעו מקודבים ל"החלבן", המקובל רבי חיים מהון שליט"א, כי איראן היא הבעיה של מדינת ישראל. מכיוון שחזר על זה כמה וכמה פעמים, וברקע לא נראה ולא נשמע דבר. היו כאלה שהתבדחו על חשבון האמירה הזאת. היו שואלים: "נו, מה אומר החלבן". וההשובה היתה בצחוק גדול: "איראן איראן". "אני לא ישן בלילות", היה "החלב בן" אומר, "ומתפלל לבישול הבלילה הזאת", וכל זאת עוד לפני שמישהו ריבר על סכנת העשרת האורניום של האיראנים.

"החלבן", וכמוהו הצדיק המקובל הנסתר, רבי יהר יד ואב ליבוביץ' שליט"א, אומרים השכם והעדב כי ייהיישים רחמים רבים והרבה תפילות בעניין.

ניבר במבהינות שיעית רחית קדצונית. יכך כתב ייסמנדל: "ראחינו בני ישראל הרגילים במסירות נפש, אפילו על זה אינם מוסרים נפשם לבקצץ שפרי טלכים ושרים על כך. אחיי נו בני ישראל, היש על כל זה תירוץ באמת: תירוץ המספיק לפני כסאו של מלך המשפט: לכן. אל ירע בעיניכם כי נדבר קשות יקבלו האמת מפי שאמרה, (גם) אם הוא אחד מן השוק. יריעכם באמת אשר כליבו כן פיו".

מחצרות אדמו"רים וחסידים

סיפורי אלול

• אין כוחו של היצר הרע, אמר הסבא מגבורדוק זצ"ל, אלא בהבטחות סרק ודמיונות שוא. אך כשמתפכחים מהם - לדוב כבר מאוחר.

ונשא משלו ואמר: לץ פיתה שוטה אחד, ואמר לו שאם יעצום עיניו בחוזקה יחשבוהו לעיוור ויתנו לו לאכול ולשתות בלא כסף. יעציקו לו בגדים. חינם וינידוהו להיכנס לבית המרחץ ללא תשלום.

הסכים השוטה, ועצם עיניו בכוח. לקחו לפתויה ורמו לבעליה שיתן לפניו לאכול ולשתות והוא ישלם דמי האירחה. אכל השוטה והטיב ליבו באירוחת החינם. שילם הלץ וביצא עמו לרחוב. התחזה כאילו נכנס עמו לחנות בגדים, ביקש ביקול רם בגדי שאר, ואמר לשוטה העצום עיניו "הנה, העציקו לך בגדי כבוד ויקר! בוא ונלך אל הבהר, תפשוק את בגדיך הבלויים ותרחץ בשוק, ואז תלבש את בגדי יקר יחדשים". אך במקום לחובילו אל הבהר העמידו בכיכר השוק, בלב העיר, פשט השוטה כל בגדיו, הלץ נתן ואסף את הבגדים, וברח מן המקום.

באיזה מצב, ובאילו פנים, מצא השוטה עצמו בשוקו עירו, לאחר שהמתין עד ברשי

והנמשל: האדם מניח ליצרו להוביל ולשרתנו בדמיונות כוזבים ושווא שוא - ובקץ ימיו פוקח הוא עיניו, וכבר לה שחייו עברו עליו בהבל ריק והוא עדים מכל, ברוחניות וברוחניות, ומאוחה אינו בושא עמו בעמלו. אוי לאותה בושה, אוי לאותה כלימה.

(הקדמת "מוריבה" האדמו"ר)

●

דרש הרב מפונוביז', הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, וסיפר סיפור מן המדרש: כשביקשו שוכרים להיכנס להיכל ולבנות אוצרותיו, לא הרהיבו להיכנס ראשונים ואחרונים פשו אחר יהודי שיעשה זאת. מצאו את יוסף משיתא ואמרו לו: היכנס ראשון, ומה שתעציא בתחילה שלך יהא. נכנס ובחר במנורה, מקשה הב טהור, ביכר משקלה. ראו, והתעוררו: אמרו: אין דרכו של הדיוט להשתמש בזה. אלא היכנס שוב, ומה שתעציא עתה שלכ"ולא. סירב, ואמר: לא ד' שוה שוב, ומה שתעציא עתה שלכ"ולא. סירב, ואמר: לא ד' שוה כעסתי לבזבז פעם אחת, אבעיסני פעם שניה? ניקו לפי תועה במקום רב, ולא קעילו. ניסו להפחידו, ועמד במבחר. כשהתהו לשולחו של גברים והיו מנסרים בבשרו, והוא צעק ואמר: ד' לי ד' לי שהבעסתי לבזבז!

הדקשה ורב קוש־אב מה אירע לו לאותו פותו חטר לב, שאר לפני שעה קלה ניכן היה לבזבז את כל אוצרות הקדש, ואיך נהפך ליבו ברגע קט למסור נפשו יילבד שלא יכעיס את בוראו?

ותירץ: היודעים אתם מה התרחש ביקתיים? ביניתיים הספיק יוסף משיתא לשהות רגע אחד בבית המקדש! בבית עיקר את כל העולם לנעשה בהונגריה, אך סיראותיו המזעזעות נשארו, למעשה, ללא מענה רציני (בת ה' בבת ב'

נשאלת השאלה: איפה כל המנהיגות היהודית בארצות הבריית ובאירופה שתעיים קולה בכל הישמעון בכל הפוליטיקאים והממשלות, ותגייס את דעת הקהל, עד כמה שניתן לגייסה, נגד הסידרוך של אחמדינג'אד? על מי סומכים כי הכנפיים הללו מכסף ומכבדה? על נ'דב' כושי?

נכון לדגע זה, איראן מתעדרת את ארצות הברית ייא נראית כמי שמתרגשת מהסנקציות שמכאיים ייהיטיל עליה. ייאמר באופן הברור ביותר: איריפר בחלקה הגדיר ישאיראן איתה איריפה של תקופת השואה', ואין היא ייצר כלל ייהתעמת עם איראן בגלל ישראל היהודית, ומה שנעשה עד כה הוא מס שפתיים בלבד. את קולו של "חבם הקדוש" שמעיתם יכי ניתן לבטוח בגבל קוסי אנאן (זה שאשם ברציחת הטוניית בראנדה)?

דעת הקהל בארצות הברית יסלה יפרי דעת קהל ביבי שת אחרת ולא ייהיתי מוותר על מילייתי האוונגיליסטים באר צות הברית יידידי ישראל בכל מקומות יימצאם

איראן רצוייה בביידוד ובקור רוח כי היא פועלת להשמדת ישראל. ולא קמו (לפחות) המוני הרבנים בארצות הברית וכאר יופר. ואיפה כל הבנים של ניצולי השואה? האם הם סומכים על עמדי מרץ שאת נדוליהו ראינו במלחמת לבנון השניה? ותיי בקשפעתה של הישרד יולי תמיד. יחשוש להגדיות על צעד צבאי כלשהו שידיה בו כדי לפגוע באזרחים חפים מפשע בסהון?

כדאי שנרשום לפנינו ששום אישיות אקדמית בעלת שר עור קומה במערב, לא הביעה מחאה על דברי אחמדינג'אד (שום איש רוח במערב לא צייין אל מול הקריאה למחוק את מדינת ישראל.

אנא, בל נשב בחיבוק ידיים מדובר במסוף אפיתי. הסי

"החלבן" היה מזהיר

מזה ארבע שנים, ואולי אפילו קצת יותר, שמעו מקודבים ל"החלבן", המקובל רבי חיים מהון שליט"א, כי איראן היא הבעיה של מדינת ישראל. מכיוון שחזר על זה כמה וכמה פעמים, וברקע לא נראה ולא נשמע דבר. היו כאלה שהתבדחו על חשבון האמירה הזאת. היו שואלים: "נו, מה אומר החלבן". וההשובה היתה בצחוק גדול: "איראן איראן". "אני לא ישן בלילות", היה "החלב בן" אומר, "ומתפלל לבישול הבלילה הזאת", וכל זאת עוד לפני שמישהו ריבר על סכנת העשרת האורניום של האיראנים.

"החלבן", וכמוהו הצדיק המקובל הנסתר, רבי יהר יד ואב ליבוביץ' שליט"א, אומרים השכם והעדב כי ייהיישים רחמים רבים והרבה תפילות בעניין.

ניבר במבהינות שיעית רחית קדצונית. יכך כתב ייסמנדל: "ראחינו בני ישראל הרגילים במסירות נפש, אפילו על זה אינם מוסרים נפשם לבקצץ שפרי טלכים ושרים על כך. אחיי נו בני ישראל, היש על כל זה תירוץ באמת: תירוץ המספיק לפני כסאו של מלך המשפט: לכן. אל ירע בעיניכם כי נדבר קשות יקבלו האמת מפי שאמרה, (גם) אם הוא אחד מן השוק. יריעכם באמת אשר כליבו כן פיו".

אשר תרטו רצוף אדמה: היפלא שהיה לאדם אכין?!

(הדרשה זו נדרשת מכל יהודי המסתופף בחצירות בית ה', אף מכל הבא לבקר בהיכלו, מכל הפוקד בית מקדש מעט - חייב הוא לצאת ממקום הקודש אדם אחר מזה שנכנס גם בשערים!

(הרב מפונוביז', חיב שם סיי)

●

בבית אחד הגיע לראדין, לבקש ברכתו של החפץ חיים זצ"ל. כאשר הגיע אל בתחת העיר, ראה את מפולי העין ואת מדפי המפרים העשויים קרשים פשוטים, תמה ושאל: "רבי, וכי כך חיים? היכן הרהיטים שלכם?"

חייך החפץ חיים וענה: "זאר שכרת לך כאן חדר באכסניה, האם הוא כלי מפאר? האם יש בו שרידים יקרים; רי לונות קטיפה, וברשות בדולח? גם אתה חי ללא רהיטים מפוארים?"

"אין מביאים ראיה מן האכסניה", השיב הגביר, "זהי דירת ארעי, מבתפקים בה במה שיש. אבל בביתי - שם יש רחבות, שם יש עשירות".

"אכן כך", ענה החפץ החיים, "אף אני כן. כאן, בעולם הזה, זהי דירת האורח שלי, מבתפק אני במה שיש. אבל שם - שם תהיה לי רחבות, שם תהיה עשירות".